

три и на една година. В с. Ковачево, Пазарджишко циганинът мохамеданин Ахмед Алиев Чаушов е роден през 1899 г., а неговата жена Емине – през 1895 г. (ДВИА Велико Търново, ф.1967, оп. I, а.е.43, л. 117, 225; ф. 1963, оп. I, а.е.56, л.245). Атрактивно е описанието на старозагорския поборник поп Минчо Кънчев как през 1880 г. оженил за втори път неговото „вярно циганче ... Иван Димитров Гюзеля, когото венчах с г-ца Стана Гергева, беше около 40-годишна възраст, г-цата Стана 50-годишна булка и двамата бяха по народност от „бързите“... сгодих го и го венчах за г-ца Стана, млада и зелена, без зъби и ме гледа като горска мечка, такваз беше хубавица” (Кънчев 1995: 80).

Посочените примери не са така драстични, както описаните случаи от сръбския циганолог Александър Петрович в средата на 30-те год. на XX век: „...в Сърбия при джамбазите има друг обичай. Женят синовете си на 7-10 години, а момичетата са на същата възраст или по-стари – 10-15 до 25 годишни. Те казват, че жената трябва да печели за съпруга си през целия си живот... За да предпазят по-големите снахи да избягат от малките младоженци, бащата на момчето или някой друг по-възрастен мъж в семейството има незаконни полови отношения с булката. Причините обяснени от самите цигани за тези женитби са различни: вземат я, за да печели хляба на съпруга си; женят момчетата рано, за да имат внуци колкото си може по-рано, така че те да могат да отгледат децата докато са млади. В разговорите за децата, те имат предвид момчетата... В други райони казват, че колкото повече жени имат в къщата, тя толкова по-добре се развива, защото циганските жени работят – просят, предсказват бъдещето, гадаят на карти, крадат” (Petrovic 1935:109).

По правило и в циганската/ ромската общност *не бива да се преженва по-малък брат или сестра*. За това отново се грижат родителите, които, търсейки брачни партньори на младите, спазват правилото “всяко по реда си”. Изключенията са когато някое от по-малките момичета е откраднато от бъдещия си мъж.

Според традиционните цигански/ ромски вярвания *близки роднини не е добре да създават семейство*. „Има един род в махалата (Чирпан – б.а., хорохане рома), които женят братови деца. Но иначе дори и трети братовчеди не се женят, знае ли се че са род – не може”. За бургуджиите от Варненско женитбата между роднини не само че не е практика, а се възприема като голям грях и позор. Казват, че такова семейство няма да трае дълго, ще се родят недъгави деца (Пампоров 2006: 192; Атанасов-Кабули 2004: 122).

Въпреки това в различни групи се регламентира допустима близост на родствените връзки. Например при хорохане рома от Варненско, Горнооряховско, Гоцеделчевско, Добричко, Дупнишко, Ловешко, Разградско, Русенско, Силистренско, Старозагорско и Шуменско е въз-